ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΜΠΟΥΤΕ

Ο ΟΡΚΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΕΝΑ βροχερό φθινοπωρινό βράδυ τοῦ 1656, ὁ πύργος τῶν Οὐϊσμπωρν φαινότανε πιὸ βαῦς καὶ πιὸ σκυθρωπὸς μέσα στὰ μαῦρα, ψηλὰ δέντρα ποὺ τὸν περικύκλωναν ἀπὸ παντοῦ. Θὰ μποροῦσε μάλιστα κανείς, βλέποντας σκοτεινὰ ὅλα τὰ παράθυρά του, νὰ ὑποθέσῃ ὅτι οἱ κάτοικοί του τὸν εἶχαν ἐγκαταλείψει. Ὡστόσο, στὴν παλιὰ αἴθουσα τῶν ἐπισκεπτῶν, στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πύργου, ἕνας γέρος καὶ μιὰ ὡραία νέα καθόντουσαν σ' ἕνα τραπέζι στρωμένο μ' ἕνα λιτὸ δεῖπνο καὶ φωτισμένο ἀπὸ ἕνα τρικέρι.

Ὁ γέρος αὐτὸς ἦταν ὁ πυργοδεσπότης, ὁ λόρδος Οὐϊσμπωρν, ἕνας ἀπὸ τοὺς τελευταίους ὀπαδοὺς τοῦ τραγικοῦ βασιλέως Καρόλου Α' Στοῦαρτ, τὸν ὁποῖον ὁ δικτάτωρ Κρόμβελ εἶχε ἀποκεφαλίσει πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό. Πολλοὶ φίλοι του εἶχαν συμβουλεύσει τὸ λόρδο νὰ φύγῃ ἀπὸ αὐτὰ τὰ μέρη, ἐπειδὴ διέτρεχε τὸν κίνδυνο νὰ χάσῃ κι' αὐτὸς τὸ κεφάλι του. Μήπως ὁ Κρόμβελ δὲν εἶχε πῆ ὅτι θὰ ἐξολόθρευε ὅλους τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Καρόλου;

Μὰ ὁ λόρδος Οὐϊσμπωρν δὲν ἀποφάσιζε ν' ἀφήσῃ τὸν πύργο τῶν προγόνων του. Ἀδιαφορῶντας γιὰ τὶς καταδιώξεις τοῦ Κρόμβελ καὶ γιὰ τὶς στερήσεις ποὺ δοκίμαζε ἐξ αἰτίας του — ὁ δικτάτωρ διέταξε νὰ τοῦ κατάσχουν τὰ χτήματα καὶ τὰ ζῶα του καὶ τὸν ἄφησε σχεδὸν χωρὶς πόρους ζωῆς — ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ στὸ πατρογονικό του κάστρο, πιστὸς στὸν ὅρκο ποὺ ἔδωσε στὸ βασιλέα του.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ λόρδος ἦταν περισσότερο μελαγχολικὸς ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Ὁ γυιός του ὁ Ἐδουάρδος, ὁ ὁποῖος εἶχε φύγει γιὰ τὴ Γαλλία, ἀκολουθῶντας τὸν ἐξόριστο βασιλέα Κάρολο Β', τὸν εἶχε εἰδοποιήσει ὅτι θἀρχότανε κρυφὰ στὴν Ἀγγλία, ἐκτελῶντας μιὰ διαταγὴ τοῦ βασιλέως. Καὶ μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ θὰ περνοῦσε ἀπὸ τὸν πύργο γιὰ νὰ φιλήσῃ τὸν γέρο πατέρα του καὶ τὴν ἀδελφή του. Ἡ μέρες ὅμως περνοῦσανε, καὶ ὁ Ἐδουάρδος δὲν φαινότανε...

Ἡ σκέψεις τῆς λαίδης Μάμπελ, τῆς κόρης τοῦ πυργοδεσπότου, ἦσαν ἀκόμα πιὸ μαῦρες καὶ μελαγχολικές. Τὸ ἀπόγευμα αὐτῆς τῆς ἡμέρας, ἕνας πιστὸς καὶ ἀφοσιωμένος ὑπηρέτης, τῆς ἔφερε τὸ τρομερὸ μήνυμα, ὅτι οἱ ἄνθρωποι τοῦ Κρόμβελ ἔπιασαν τὸν Ἐδουάρδο σὲ μιὰ ταβέρνα, στὴν ὁποία ἦταν κρυμένος, καὶ τὸν ἔκλεισαν στὸν Πύργο τοῦ Λονδίνου, μὲ τὴν κατηγορία ὅτι ἦταν ἐχθρὸς καὶ προδότης τῆς πατρίδος του...

Ἡ Μάμπελ δὲν τολμοῦσε ν' ἀνακοινώσῃ τὴν εἴδησι αὐτὴ στὸν πατέρα της. Φοβότανε μήπως ὁ λόρδος πεθάνει, μόλις ἀκούσει ὅτι ἔπιασαν τὸ γυιό του. Ὡστόσο, ἦταν ἀνάγκη νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια, γιὰ νὰ τρέξῃ νὰ μεσολαβήσῃ σὲ διάφορα σημαίνοντα πρόσωπα καὶ νὰ γλυτώσῃ τὸ παιδί του ἀπὸ βέβαιο θάνατο... Μὰ πῶς θὰ τοῦ ἔλεγε ἡ Μάμπελ ὅτι ὁ Ἐδουάρδος ἦταν τώρα φυλακισμένος στὸν πύργο τοῦ Λονδίνου;

Σ' αὐτὴ τὴν ἀγωνία βρισκότανε ἡ λαίδη, ὅταν ξαφνικὰ ἀκούστηκαν δυνατὰ σαλπίσματα. Ὁ πυργοδεσπότης καὶ ἡ κόρη του σηκώθηκαν ὄρθιοι καὶ κυττάχτηκαν παραξενεμένοι. Εἶχαν τόσο καιρὸ νὰ δεχθοῦν ἐπίσκεψι! Ποιός τοὺς θυμήθηκε στὴ δυστυχία καὶ στὴν ἐγκατάλειψί τους;

Σὲ λίγο, ἕνας θαλαμηπόλος μπῆκε ἀπότομα στὴν αἴθουσα καὶ εἶπε ταραγμένος:

— Μιλόρδε, ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης ὁ Πρωτέκτωρ Κρόμβελ, ὁ ὁποῖος κάνει μιὰ περιοδεία στὰ περίχωρα, ζητάει νὰ τοῦ δώσετε ἄσυλο καὶ φιλοξενία στὸν πύργο σας, ἐπειδὴ τὸν βρῆκε ἡ νύχτα στὸ δρόμο...

Ἡ Μάμπελ ἄρχισε νὰ τρέμῃ. Ἔρριξε τοῦ πατέρα της ἕνα βλέμμα γεμᾶτο ἀγωνία. Μὰ ὁ πυργοδεσπότης, χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν παραμικρὴ κατάπληξι, εἶπε στὸ θαλαμηπόλο του μὲ σταθερὴ φωνή:

— Ὁ ἐχθρὸς παύει νὰ εἶνε ἐχθρὸς ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ζητάει φιλοξενία! Νὰ πῆς τοῦ ἐντιμοτάτου Κρόμβελ, ὅτι ὁ πύργος εἶνε στὴ διάθεσί του καὶ ὅτι θὰ τὸ θεωρήσω μεγάλη μου τιμὴ νὰ τὸν ὑποδεχθῶ ἐγὼ ὁ ἴδιος.

Καὶ ἐνῶ ὁ λόρδος Οὐϊνσμπωρν ὄρθωνε τὸ παράστημά του, γιὰ νὰ μὴ φανῆ τσακισμένος μπρὸς στὸ θανάσιμο ἐχθρό του, ἡ Μάμπελ ἔνιωθε στὴν καρδιά της νὰ φτερουγίζῃ μιὰ ἐλπίδα. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἄκουσε τὸν πατέρα της νὰ λέῃ ὅτι θὰ φιλοξενήσῃ τὸ δικτάτορα, πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν Κρόμβελ στὸ δωμάτιό του, ἀργότερα, ὅταν ὅλοι θὰ κοιμόντουσαν στὸν πύργο, καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ χωρίσῃ τὴ ζωὴ τοῦ ἀδελφοῦ της, τοῦ Ἐδουάρδου. Ὁ Κρόμβελ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τῆς ἀρνηθῆ αὐτὴ τὴ χάρι, ὑποχρεωμένος καθὼς θὰ ἦταν ἀπὸ τὴ φιλοξενία ποὺ τοῦ ἔδωσαν.

***

Μὲ τὴν ἐλπίδα αὐτὴ, ἡ λαίδη Μάμπελ ὑπεδέχθη μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη τὸ δικτάτορα, ὅταν ἐκεῖνος μπῆκε σὲ λίγο στὴν αἴθουσα, πατῶντας βαρειὰ καὶ σχίζοντας τὸν ἀέρα μὲ τὸ μαστίγιό του. Ἡ ἀνήσυχες καὶ διαπεραστικὲς ματιὲς τοῦ δικτάτορος πετοῦσανε ἀπὸ τὸ ἕνα σημεῖο στὸ ἄλλο. Τὸ βάδισμά του ἔδειχνε ἄνθρωπο βέβαιο γιὰ τὴ δύναμί του, μαθημένο νὰ ἐπιβάλῃ διὰ τῆς βίας τὴ θέλησί του.

Ὁ Κρόμβελ καὶ ὁ λόρδος Οὐϊσμπωρν κυττάχτηκαν ἀμίλητοι γιὰ μιὰ στιγμή. Ὁ καθένας ἤξερε πὼς ἔχει ἕνα θανάσιμο ἐχθρὸ ἀπέναντί του. Μὰ οἱ νόμοι τῆς φιλοξενίας εἶνε ἀνώτεροι ἀπὸ κάθε ἄλλο αἴσθημα.

— Εἴθε ὁ πύργος μου νὰ σᾶς δώσῃ, ἐντιμότατε Πρωτέκτωρ, τὴν ἀνάπαυσι ποὺ ζητᾶτε! εἶπε ὁ πυργοδεσπότης, μὲ ἀργὴ κι' ἐπίσημη φωνή.

— Εἴθε νὰ μοῦ δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ σᾶς ἀνταποδώσω αὐτὴ τὴ φιλοξενία, μιλόρδε! ἀποκρίθηκε ὁ δικτάτωρ.

— Θὰ σᾶς ὁδηγήσω τώρα στὸ δωμάτιό σας, συνέχισε ὁ λόρδος. Ὅσο γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀκολουθίας σας, νὰ εἶσθε βέβαιος ὅτι θὰ τοὺς περιποιηθῶ ὅσο μπορῶ.

Καὶ ὁ λόρδος ὡδήγησε τὸν Κρόμβελ, μέσα ἀπὸ ἀτέλειωτους σκοτεινοὺς διαδρόμους, σ' ἕνα μεγάλο δωμάτιο. Ἡ Μάμπελ τοὺς ἀκολούθησε ξοπίσω.

Μόλις τὸ φῶς τῶν λυχνιῶν ἔπεσε στὸ δωμάτιο ποὺ μπῆκαν, τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ εἶδε ὁ δικτάτωρ ἦταν μιὰ μεγάλη προσωπογραφία τοῦ Καρόλου Α', πάνω ἀπὸ ἕνα κρεββάτι. Ὀπισθοχώρησε τότε τρομαγμένος, ἀντικρύζοντας τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ μαρτυρικοῦ ἐκείνου βασιλέως, τοῦ ὁποίου τὴν καρατόμησι εἶχε παρακολουθήσει κρυμένος πίσω ἀπὸ ἕνα παράθυρο.

— Πάρτε αὐτὸ τὸ πορτραῖτο ἀπὸ δῶ! οὔρλιασε, σκεπάζοντας τὸ πρόσωπο μὲ τὰ δυό του χέρια.

Μὰ ὁ λόρδος Οὐϊσμπωρν, χωρὶς νὰ συγκινηθῆ διόλου, εἶπε:

— Λυπᾶμαι πολὺ ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, ἐντιμότατε Πρωτέκτωρ! Ἡ προσωπογραφία αὐτὴ εἶνε καρφωμένη στὸν τοῖχο. Τὴν τελευταία φορὰ ποὺ ἤρθε ἐδῶ ὁ Κάρολος, ὁ βασιλεὺς καὶ κύριός μου, ἔφερε μαζύ του αὐτὴν τὴν προσωπογραφία του καὶ τὴν κάρφωσε μόνος του στὸν τοῖχο. Δὲν μπορῶ, λοιπόν, οὔτε νὰ τὴν βγάλω, οὔτε καὶ νὰ τὴν σκεπάσω.... Σκεπάζουν τὶς προσωπογραφίες μονάχα τῶν νεκρῶν, ἐνῶ ὁ βασιλεὺς Κάρολος ἐξακολουθεῖ νὰ ζῆ γιὰ μένα...

Καὶ ὁ πυργοδεσπότης συνεπλήρωσε μὲ φωνὴ πιὸ βαρειά:

— Αὐτὴ εἶνε ἡ «τιμητικὴ αἴθουσα» τοῦ πύργου μου. Καὶ σ' αὐτὴν τὴν αἴθουσα θὰ περάσετε ἀπόψε τὴ νύχτα σας, ἐντιμότατε Πρωτέκτωρ!

***

Ὁ Κρόμβελ ἔγινε κατακόκκινος ἀπὸ τὸ θυμό του.

— Ἀρνεῖσθε νὰ σκεπάσετε αὐτὴ τὴν προσωπογραφία; ρώτησε μὲ ἀπειλητικὴ φωνή.

Ὁ τρομερὸς Δικτάτωρ Κρόμβελ

— Ἀρνοῦμαι!....

Ὁ δικτάτωρ ἔκανε μιὰ κίνησι τόσο ἀπότομη, ὥστε ἡ Μάμπελ νόμισε πὼς θὰ χιμοῦσε πάνω στὸν πατέρα της γιὰ νὰ τὸν στραγγαλίσῃ.

Μὰ ὁ λόρδος δὲν κινήθηκε διόλου ἀπὸ τὴ θέσι του. Ἐξακολουθοῦσε νὰ κυττάζῃ τὸ φιλοξενούμενό του κατάματα, ἄφοβα. Οὔτε ἡ παραμικρὴ σύσπασι δὲν ἐφάνη στὰ εὐγενικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του.

Ὁ Κρόμβελ ἔρριξε ἀκόμα ἕνα βλέμμα στὴν προσωπογραφία τοῦ Καρόλου, καὶ ὕστερα βγῆκε ἀπὸ τὴν τιμητικὴ αἴθουσα σὰν τρελλός, φωνάζοντας:

— Ποῦ εἶνε οἱ ἄνθρωποι τῆς ἀκολουθίας μου!... Ἂς ἑτοιμαστοῦν νὰ φύγουμε ἀμέσως ἀπὸ τὸν καταραμένο αὐτὸν πύργο! Ἀμέσως!...

Ἔτοι κι' ἔγινε.

Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο, ὁ πύργος τῶν Οὐϊσμπωρν ξανάπεσε στὴ βαθειὰ σιωπή του.

Ὁ λόρδος καὶ ἡ Μάμπελ εἶχαν μείνει σιωπηλοὶ καὶ ἀκίνητοι στὴν τιμητικὴ αἴθουσα. Ἡ κόρη τοῦ πυργοδεσπότη ἔπεσε ξαφνικὰ στὰ γόνατα τοῦ πατέρα της, τὰ ἔσφιξε μὲ ἀπελπισμένη δύναμι καὶ εἶπε κλαίοντας:

— Τὸ ἤξερες, πατέρα, ἐνῶ ἔφερνες ἐδῶ τὸν Κρόμβελ, ὅτι ἡ προσωπογραφία τοῦ βασιλέως βρισκόταν ἀκόμα σ' αὐτὴ τὴν αἴθουσα;

— Τὸ ἤξερα, παιδί μου! ψιθύρισε μὲ γλυκιὰ φωνὴ ὁ λόρδος.

— Ἀλλοίμονο, πατέρα! — ξέσπασε τότε ἡ Μάμπελ. Ἐκεῖνο ποὺ δὲν ξέρεις εἶνε ὅτι ἔπιασαν τὸν Ἐδουάρδο, ὅτι τὸν φυλάκισαν καὶ ὅτι εἶ-

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΙΛΑΡΕΤΟΥ ΣΑΛ

ΜΙΑ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΗ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ο περιστατικὸ ποὺ θὰ σᾶς διηγηθῶ μοῦ συνέβη τὸ 18...

Ἐπήγαινα τότε ἀπὸ τὸ Δουβλῖνο στὴν κωμόπολι Νάας, ὅπου εἶχα κάποια ἐξαιρετικὰ ἐπείγουσα ἐργασία. Τὸ ταξεῖδι μου δὲν ἐπιδεχόταν καμμιὰ ἀναβολή. Καβαλλίκεψα λοιπὸν ἕνα ἄλογο κι' ἔτρεξα στὸ Κάναμπι, ὅπου μόλις πρόφταση καὶ πῆρα τὸ λεωφορεῖο γιὰ τὸ Νάας. Ὁ ὁδηγός, ὅταν μὲ εἶδε, μοῦ εἶπε : «Δὲν θὰ καθήσετε, βέβαια, ἔξω, κύριε. Ὁ καιρὸς εἶνε ἐλεεινὸς καὶ δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ καλυτερέψη».

— Ἔξω ; φώναξα. Ἀστειεύεσαι, φίλε μου ! Πόσοι ταξειδιῶτες εἶνε μέσα στὸ ἀμάξι ;

— Ἕνας μονάχος, μὰ τόσο παράξενος, ποὺ δὲν εἶδα ποτὲ ἄνθρωπο πιὸ παράξενο ἀπ' αὐτόν... Μὲ ρώτησε ἑκατὸ φορές, μὲ βλέμμα ἀνήσυχο, κίτρινος ἀπὸ τὸ φόβο του, ἂν θἄβαζα κανέναν ἄλλο νὰ καθήση κοντά του. Μοῦ φαίνεται πὼς εἶνε ἄρρωστος.

— Ξέρετε τὸ ὄνομά του ;

— Δὲν μοῦ εἶπε ὄνομα, καὶ ὅσο γιὰ ἀποσκευὲς δὲν ἔχει παρὰ δυὸ πακέτα τυλιγμένα μὲ γκρίζο χαρτί, χωρὶς ἐπιγραφὴ καὶ χωρὶς διεύθυνσι. Τὰ κρατάει διαρκῶς στὰ χέρια του κι' ἔχει καρφωμένα ἀπάνω τους τὰ βλέμματά του.

Τὸ πῆρε ἀπόφασι νὰ περάσω τὴ νύχτα μου παρέα μὲ τὸν περίεργο αὐτὸν ταξειδιώτη.

«Στὸ κάτω - κάτω, σκέφθηκα, μιὰ καὶ ἡ βροχὴ πέφτει σὰν καταρράχτης καὶ τὸ ἁμάξι εἶνε θαυμάσιο, ὁ κακὸς αὐτὸς συνταξειδιώτης δὲν θἄνα παρὰ μιὰ μικροπεριπέτεια, τὴν ὁποία, μόλις τελειώσει τὸ ταξεῖδι, οὔτε θὰ τὴν θυμᾶμαι πάν».

Καὶ μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς ἀνέβηκα ἐλαφρὸς - ἐλαφρὸς στὸ λεωφορεῖο καὶ μπῆκα μέσα. Τὸ πρῶτο πρᾶμμα, στὸ ὁποῖο σκόνταψα ἦταν τὰ πόδια τοῦ συνταξειδιώτη μου.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε ; τὸν ρώτησα, καθὼς ἔκανα νὰ καθήσω.

Μὰ ἐκεῖνος δὲν ἀποκρίθηκε. Ἔβγαλε μόνο ἕνα εἶδος ὑπόκωφου μουγκρητοῦ καὶ μοῦ γύρισε ἀναιδέστατα τὴν πλάτη του. Ἡ συμπεριφορὰ αὐτὴ ἦταν ἀνεξήγητη. Ἐπειδὴ ὅμως ἔτρεπε, θέλοντας καὶ μή, νὰ ταξειδέψω μὲ τὸν γουρουνάνθρωπο αὐτόν, προσπάθησα νὰ πάσω μαζύ του κουβέντα.

— Τί συγχαμένος καιρός ! εἶπα.

Καὶ πραγματικὰ ἡ βροχὴ καὶ τὸ χαλάζι ἔδερναν τὰ τζάμια τοῦ λεωφορείου.

— Ἀπαίσιος! μουρμούρισε ὁ ταξειδιώτης, χωρὶς νὰ γυρίση.

— Καὶ ὁ δρόμος ἐλεεινός!

— Πολὺ ἐλεεινός. Γι' αὐτὸ μάλιστα φροντίζω νὰ μὴ ταξειδεύω ποτὲ ἄοπλος.

Καὶ, λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ὁ ἄγνωστος, ἔβαλε τὸ χέρι του μέσα στὴν τσέπη του.

— Ὁ κύριος αὐτός, σκέφθηκα, φαίνεται πολεμοχαρής. Καὶ ἔπαψα τὶς προσπάθειες μου γιὰ νὰ πάσω κουβέντα μαζύ του. Τσακισμένος μάλιστα καθὼς ἤμουν ἀπὸ τὴν κούρασι, ἔκλεισα τὰ μάτια μου. Ἐνῶ ὅμως ἀποκοιμόμουν, τὸ κεφάλι μου ἔπεσε πάνω στὸν ἀριστερὸ ὦμο τοῦ συνταξειδιώτη μου. Τότε ὁ συνταξειδιώτης μου, σπρώχνοντάς με ἀπότομα, μοῦ εἶπε :

— Κάνετέ μου τὴ χάρι καὶ μὴν πέφτετε ἀπάνω μου...

Τραβήχτηκα χωρὶς νὰ πῶ λέξι, μὰ μὲ τὴν κίνησι ποὺ ἔκανα, ἕνα μικρὸ περίστροφο ποὺ ἔχω κάντα, ὅταν ταξειδεύω, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πλαγινὲς τσέπες τοῦ παντελονιοῦ μου, ἔπεσε στὸ γόνατο τοῦ συνταξειδιώτη μου

— Διάβολε ! φώναξε ἀνατριχιάζοντας. Εἶστε λοιπὸν καὶ σεῖς ὡπλισμένος ;

— Δὲν βγαίνω ποτὲ δίχως ὅπλο.

— Τδιχα μαντέψει, ψιθύρισε ὁ ἄγνωστος, βγάζοντας ἕναν βαθὺ ἀναστεναγμό.

Μὴ μπορῶντας νὰ καταλάβω τίποτε ἀπὸ τὰ λόγια καὶ ἀπὸ τὰ κομμάτια τοῦ συνταξειδιώτη μου, ὁ ὁποῖος ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἄρχισε νὰ ξαναναστενάζη, σὰν νὰ εἶχε κυριευθῆ ἀπὸ μιὰν ἀπερίγραπτη ἀγωνία, τὸν ρώτησα :

— Μὴν εἴσθε ἄρρωστος, κύριε ;

— Ναί !... μοῦ ἀπάντησε. Ὤ, ἂν ξέρατε μὲ ποιὸν μιλᾶτε... Δὲν διαβάσατε, λοιπὸν, τὶς ἐφημερίδες ; Ὅλες μιλοῦν γιὰ μενα...

— Σοβαρά ; ἀποκρίθηκα. Συγχρόνως ὅμως ἄρχισα νὰ αἰσθάνωμαι μιὰ πολὺ παράξενη ἀνησυχία.

— Ἀλλοίμονο, κύριε, ἂν ξέρατε ποιὸς εἶμαι, δὲν θἄσαστε καθόλου εὐχαριστημένος ποὺ ταξειδεύετε μαζύ μου !

— Τί λέτε !... Ἴσια - ἴσια αὐτὸ εἶν' εὐχαρίστησι γιὰ μένα...

— Μπορεῖτε νὰ τὴ λέτε «εὐχαρίστησι» σεῖς... Μὰ ὅταν δάγκωσα τὸ δάχτυλο τοῦ δύστυχου ἐκείνου Τόμας Ὄουεν, δὲν τοῦ ἔκανε, φαντάζομαι, τὸ δάγκωμά μου μεγάλη εὐχαρίστησι...

— Δαγκάσατε ἕνα δάχτυλο ; ρώτησα κατατρομαγμένος, ἐνῶ συγχρόνως τραβιόμουν στὸ βάθος τοῦ ἁμαξιοῦ, καὶ γιατί αὐτό;

— Α! γιατί; γιατί; Προτιμῶ νὰ μὴ σᾶς τὸ πῶ... Ἂν καταληφθῶ ἀπὸ κομμιὰ κρίσι ἀπόψε... Μὰ ἐλπίζω νὰ μὴν καταληφθῶ.

— Πῶς, ἔχετε κρίσεις ; Καὶ σᾶς ἐπιτρέπουν νὰ βγαίνετε καὶ νὰ ταξειδεύετε μὲ λεωφορεῖα, ὅταν βρίσκεσθε σὲ τέτοια κατάστασι !

— Ἀ ! μὰ δὲν ξέρει κανεὶς τὴν κατάστασί μου. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ γέρο Ροῦνι γανγίζει καὶ οὐρλιάζει τώρα λυσσασμένος...

Ὁ Ροῦνι ; ἔκανα ἀνατριχιάζοντας.

— Ναί, ὁ σκύλος ποὺ τὸν δάγκωσα προχτές...

— Μά, κύριε, μὴν τιχὸν πάσχετε ἀπὸ ὑδροφοβία;

— Ἀκριβῶς.

Ἠκολούθησε μιὰ μεγάλη σιωπή. Δὲν ἀνάσαινα πιά, ἔτρεμα ὁλόκληρος. Ἔπειτα ὁ ἄρρωστος ἐξακολούθησε :

— Εἶνε ὀχτὼ μέρες τώρα ποὺ ἄρχισα νὰ δαγκώνω, εἶπε μὲ μεγάλη σοβαρότητα.

— Μὰ δὲν θἄπρεπε νὰ βγαίνετε ποτὲ ἔξω, τὸν διέκοψα.

— Μὴ μιλᾶτε τόσο δυνατά, κύριε, αὐτὸ μ' ἐρεθίζει...

— Κύριε, συνέχισα σιγανώτερα καὶ ἀπαλώτερα, εἶνε ἀπαράδεκτο νὰ βρεθῆτε στὴν κατάστασι ποὺ βρεθήκατε νὰ ταξειδεύετε μὲ τέτοιο καιρό...

— Ὤ ! ἂν δὲν συναντήσω ποτάμι, ἢ πηγή, ἢ ἄλλο τρεχούμενο νερό, ὅλα θὰ πᾶνε καλά... Γιατί μονάχα τὸ νερὸ, κύριε, μονάχα τὸ νερὸ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ὑποφέρω. Μὲ κάνει τρελλό.

Ἀνατρίχιασα ὁλόκληρος γιατὶ ἤξερα ὅτι πλησιάζαμε σ' ἕνα ποτάμι, στὸ Λέϊλιν. Μὲ τὸ μάτι στηλωμένο στὸν συνταξειδιώτη μου, παρακολουθῶντας προσεκτικὰ ὅλες του τὶς κινήσεις, καταρώμενος τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχα ἀποφασίσει αὐτὸ τὸ ταξεῖδι. Μὰ ἔξαφνα, τὸν ἄκουσα νὰ ροχαλίζη. «Μήπως εἶνε τὸ πρῶτο σύμπτωμα τῆς κρίσεως ;» σκέφθηκα. Καὶ, ἁπλώνοντας σιγὰ τὸ χέρι μου πρὸς τὴν πόρτα, τὴν ἄνοιξα καὶ μὲ γίλιες προφυλάξεις καὶ πατῶντας στὸν ἀναβατῆρα, φώναξα στὸν ὁδηγό : «Σταματήσε, θὰ κατέβω!»

Ἡ βροχὴ λυσσομανοῦσε ἐκείνη τὴ στιγμή. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ὁδηγὸς μὲ κύτταξε κατάπληκτος, σὰν νάμοιν κανένας τρελλός.

— Σὲ λίγα λεπτά,φθάνουμε, μοῦ εἶπε. Κάμετε' λίγη ὑπομονή.

Καὶ πραγματικὰ, ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα βρισκόμαστε στὸ Νάας. Κατέβηκα ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο μὲ μιὰ ἀπερίγραπτη ἀνακούφισι. Συγχρόνως ὅμως μὲ κατέλαβε καὶ μιὰ ἀκατανίκητη περιέργεια. Ἤθελα νὰ μάθω τί γινόταν ὁ φοβερὸς συνταξειδιώτης μου καὶ στὴν ἀνάγκη νὰ εἰδοποιήσω τὴν ἀστυνομία γιὰ νὰ λάβη τὰ μέτρα της. Καθὼς λοιπὸν κατέβηκα ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο, εἶδα τὸν λυσσασμένο νὰ μπαίνη στὸ ξενοδοχεῖο «Ὁ Ἄσπρος Μάγος».

— Συλλάβετε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ! φώναξα στὸν ὁδηγό.

Ὡστόσο, ὁ συνταξειδιώτης μου ἀκούμπησε τὰ δυὸ του πακέτα στὸ τραπέζι τοῦ ξενοδοχείου, καὶ ἀφοῦ ἔβγαλε ἤσυχα - ἥσυχα τὴ ρεντιγκότα του, κάθησε μπροστὰ στὴ φωτιὰ καὶ ἄρχισε νὰ στεγνώνη τὰ παπούτσια του. Ὕστερα, γυρίζοντας πρὸς ἐμένα, μοῦ εἶπε :

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, σᾶς ἔκανα καὶ περάσατε μερικὲς πολὺ δυσάρεστες στιγμές. Μὰ δὲν φταίω ἐγώ... Τὰ βλέπετε αὐτὰ τὰ δυὸ μικρὰ πακέτα ; Περιέχουν 250 χιλιάδες λίρες, ὅλη τὴν περιουσία τοῦ νεαροῦ ἀνεψιοῦ μου Νέλσον, ποὺ σκοτώθηκε σὲ μιὰ μονομαχία, μπροστὰ στὰ μάτια μου. Βρισκόμουν μόνος στὸ λεωφορεῖο καὶ ἦταν γνωστὸ πὼς μετέφερα αὐτὰ τὰ χρήματα. Ἦταν πολὺ φυσικὸ νὰ σᾶς πάρω γιὰ κλέφτη καὶ ἀκόμα πιὸ φυσικὸ νὰ σφιστῶ ὅ,τι μποροῦσα γιὰ νὰ προφυλαχτῶ ἀπὸ σᾶς...

— Σᾶς συγχωρῶ, κύριε, τοῦ ἀποκρίθηκα. Ἀλλὰ σᾶς εὔχομαι νὰ μὴ τὸ φέρη ἡ τύχη σας νὰ συνταξειδεύσετε μὲ λυσσασμένους, οὔτε καὶ ψεύτικους...

νὲ καταδικασμένος σὲ βέβαιο θάνατο !

Ὁ λόρδος Οὐϊσιμπωρν σήκωσε τὸ κεφάλι του, ἔριξε ἕνα βλέμμα λατρείας στὴν προσωπογραφία τοῦ Καρόλου καὶ ψιθύρισε :

— Καὶ αὐτὸ τὸ ἤξερα, παιδί μου, χωρὶς νὰ σοῦ πῶ τίποτα. Τὸ ἤξερα ὅτι θὰ ἔφθανε νὰ καλοπιάσω τὸν Κρόμβελ, νὰ μὴ τὸν δυσαρεστήσω καὶ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ χαρίση τὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ μου, γιὰ νὰ μοῦ κάνη ἀμέσως αὐτὴ τὴ χάρι... Ξέρω ἀκόμα ὅτι ὁ Κρόμβελ θὰ δώση αὔριο τὸ πρωῒ διαταγὴ νὰ θανατώσουν τὸν Ἐδουάρδο, γιὰ νὰ μ' ἐκδικηθῆ γιὰ τὴν προσβολὴ ποὺ τοῦ ἔκανα. Μὰ προτίμησα νὰ χάσω τὸν γυιό μου καὶ νὰ δώσω ἕνα μάθημα στὸν δολοφόνο τοῦ Καρόλου ! Ἔπρεπε νὰ φανῶ πιστὸς στὸν ὅρκο ποὺ ἔδωσα στὸν βασιλέα μου !... Ζήτω ὁ βασιλεὺς Κάρολος ὁ Δεύτερος !

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΜΠΟΥΤΕ